

Arrest

nr. 268 794 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 29 oktober 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 3 februari 2021.

1.3. Op 26 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 258 146 van 13 juli 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.4. Op 25 oktober 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de hoofdstad San Salvador, gelegen in het gelijknamige departement, waar u sinds 2001 woonachtig was in de kolonie Santa Matilde. Voor uw vertrek werkte u 12 jaar als bankbediende bij de Banco de America Central. U ging te voet en in uw uniform naar uw werk, waarbij u het territorium van de bende 18 doorkruiste.

Op 16 september 2019 kreeg u een anonieme brief waarin werd gevraagd om gegevens van klanten van de bank waar u werkte. Deze informatie moest u onder de voetgangersbrug naast het benzinestation gaan leggen. In deze brief stond dat als u deze informatie niet bezorgde u 500 dollar per week zou moeten betalen. Op respectievelijk 19, 21, 24 en 26 september 2019 kreeg u opnieuw brieven waarin werd gevraagd om de informatie. In de week van 19 tot 21 september 2019 werd u door één of twee personen gevolgd van de benzinepomp tot aan de ingang van de kolonie Santa Matilde. Van 21 tot 27 september 2019 nam u vakantie. Op de laatste dag van uw verlof deed u aangifte bij het openbaar ministerie. Hierbij wisselde u contactgegevens uit met een politieagent.

Op 27 september 2019 kreeg u 's avonds een telefoontje van dezelfde politieagent die vroeg of u thuis was, hetgeen u bevestigde. Die nacht werd u gewekt door het geluid van individuen die de voordeur van uw huis probeerden te forceren. Nadat zij hierin waren geslaagd bleven zij 30 tot 45 minuten in uw woning, waarin zij ook tevergeefs probeerden om de deur te forceren van de kamer waar u zich met uw moeder en uw broer had opgesloten. U belde verschillende keren naar de politieagent maar deze nam enkel de eerste keer op, waarbij hij u vertelde dat hij een politiepatrouille zou sturen.

Op 28 september 2019 ging u naar het huis van uw moeder in het departement Santa Ana. Uw moeder en broer bleven ondertussen in het huis in de kolonie Santa Matilde. Die avond kreeg u opnieuw een telefoontje van dezelfde politieagent, die u vroeg waar u juist was. U gaf hem daarop het adres van het huis van uw moeder in Santa Ana. Die nacht probeerden er individuen de poort van het huis in Santa Ana open te breken, maar die maakte te veel lawaai waardoor de inbraakpoging werd gestaakt. De volgende dag kreeg u opnieuw een telefoontje van de politieagent die vroeg of u wel werkelijk daar was. De daaropvolgende maandag en dinsdag kwamen er 's nachts opnieuw personen naar het huis. Er werden daarbij geen nieuwe pogingen ondernomen om te poort open te breken, maar men keek wel of u thuis was.

Uw moeder boekte op 2 oktober 2019 uw vlucht naar België. In afwachting van uw vlucht verbleef u in een klein hotel aan de luchthaven. Op 28 oktober 2019 reisde u via Spanje naar België, waar u op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Sinds uw vertrek uit de kolonie Santa Matilde kwamen er verschillende personen naar uw woning om te vragen waar u zich bevond. Eind oktober 2019 zijn uw moeder en uw broer permanent gaan wonen in het huis van uw moeder in Santa Ana, en verkochten ze het huis in Santa Matilde. Uw moeder heeft u verteld dat zij op hun nieuwe adres nog steeds twee keer per maand een brief krijgen van uw afpersers. Bovendien zijn er ook nog mensen naar u komen vragen.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u, uw moeder, en uw broer vermoord zullen worden door uw afpersers.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een rijbewijs op uw naam, een klacht bij de politie, een reservatiedocument van een vliegreis, een bundel met kopieën van brieven van uw afpersers, een kopie van een foto van de poort in Santa Ana, twee bundels met bankafschriften en een bundel met berichten over geweldsdelicten.

Op 26 maart 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Aan uw verzoekschrift voegde uw raadsman het rapport van UK Home Office “Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs” van januari 2021 toe.

Het door het CGVS aan de Raad bezorgde administratief dossier bleek onzorgvuldig samengesteld waardoor de Raad in de onmogelijkheid verkeerde de evaluatie die de commissaris-generaal van de voorgelegde documenten had gemaakt te controleren, evenals de conclusies die hij daaruit had getrokken in de beslissing. Bijgevolg werd de beslissing door de Raad vernietigd in arrest nr. 258146 dd. 13 juli 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde afpersingen.

In de eerste plaats dienen de volgende tegenstrijdigheden aangekaart te worden tussen uw verklaringen op het CGVS en de door u neergelegde klacht die u indiende bij de politie in El Salvador (document 4). Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in de eerste brief die u kreeg van uw afpersers, zij meteen stelden dat als u de informatie niet zou geven, u hen wekelijks 500 dollar zou moeten betalen (CGVS, p. 16). In de klacht die u neerlegde bij de politie liet u daarentegen noteren dat deze 500 dollar voor het eerst werd vermeld in de derde afpersingsbrief (document 4). Inzake de stelling in het verzoekschrift dat uw advocaat overmaakte aan de RvV, met name dat u verkeerd begrepen zou zijn op het CGVS (verzoekschrift RvV, punt II.1.1), dient vastgesteld te worden dat het hier gaat om een post factum repliek. Bovendien is het erg opmerkelijk dat uw advocaat in zijn email dd. 11 februari 2021, waarin hij zijn opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud formuleerde, nergens heeft vermeld dat er zich een misverstand had voorgedaan toen u werd bevraagd over de inhoud van de bewuste brieven. Verder stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw afpersers concrete informatie wilden over de klanten van de bank waarvoor u werkte, zoals volledige namen, telefoonnummers, adressen, DUI's, en NIT's (CGVS, p. 15). Er dient evenwel opgemerkt worden dat uw afpersers nergens zoiets vermeldden in de brieven die u neerlegde op het CGVS (document 4). Het is dan ook geenszins duidelijk hoe u wist dat uw afpersers naar die concrete informatie op zoek waren. Ook in uw klacht bij de politie heeft u immers nergens aangegeven welke concrete informatie uw afpersers precies van u verlangden. Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat het door u neergelegde verslag van de klacht die u indiende bij de politie geen enkel begin van bewijs vormt voor de door u voorgehouden bedreigingen. Het is immers louter de weergave van uw eigen verklaringen.

Daarnaast dient er gewezen te worden op de volstrekt bizarre modus operandi van uw afpersers. De inhoud van de afpersingsbrieven die u kreeg is immers weinig overtuigend daar uw afpersers het in hun instructies nalieten om duidelijkheid te verschaffen over de identiteit – of hoeveelheid – van klanten over wie ze juist informatie wilden en wat voor informatie ze precies in handen wilden krijgen (CGVS, p. 15). Ook werd er niet gecommuniceerd op welke dag of om welk uur u de informatie moest achterlaten onder de voetgangersbrug (CGVS, p. 16). Er dient opgemerkt te worden dat het immers weinig aannemelijk is dat uw afpersers – die zichzelf nooit hebben geïdentificeerd (CGVS, p. 16) – continu zouden staan wachten tot u de informatie uiteindelijk naar hen toe zou brengen (CGVS, p. 16). Wat betreft de timing van de door u voorgehouden feiten is het tenslotte op zijn minst merkwaardig te noemen dat u pas in september 2019 voor het eerst werd afgeperst (CGVS, p. 13). U was immers al sinds 2001 woonachtig in de kolonie Santa Matilda (CGVS, p. 4), en werkte reeds 12 jaar werkte bij de Banco de America Central (CGVS, p. 13), waar u zich op werkdagen te voet – en uitgerust in uw werkuniform – naar toe verplaatste (CGVS, p. 5). Tijdens deze verplaatsing doorkruiste u bovendien steeds het territorium van de bende 18, wiens bendeleden zich ophielden aan het benzinstation op uw route (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het onwaarschijnlijke karakter van het geheel van de door u afgelegde verklaringen, repliceert u slechts ontwijkend dat het om gangsters of bendeleden gaat die zich ophielden rond het benzinstation, en aan informatie zijn geraakt over uw inkomen (CGVS, p. 16). Deze additionele verklaringen inzake uw vermeende afpersers zijn echter louter speculatief, en slagen er niet in de door u voorgehouden afpersingen te concretiseren.

Een voortzetting van deze niet-aannemelijke omstandigheden, kan eveneens worden teruggevonden bij de door u voorgehouden inbraak in uw huis in Santa Matilde, en de inbraakpoging in het huis van uw

moeder in Santa Ana. Wat betreft dit eerste voorval verklaart u dat de inbrekers erin slaagden binnen te breken in uw woning, maar niet capabel waren om de binnendeur te openen van de kamer waar u zich had opgesloten (CGVS, p. 17), ondanks dat zij 30 tot 45 minuten in uw huis bleven (CGVS, p. 18). In deze tijdsperiode werd er evenzeer niets gestolen (CGVS, p. 17), en werd er niets gecommuniceerd naar u of uw familie (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze bizarre omstandigheden geeft u aan dat de inbrekers er niet in zijn geslaagd binnen te komen in de kamer waar u zich had verschanst doordat uw moeder metalen binnendeuren had laten installeren (CGVS, p. 18), en zij de buitendeur van een lichter materiaal had laten vervaardigen omdat deze anders te zwaar zou zijn, en daardoor niet gemakkelijk te openen zou zijn (CGVS, p. 21). Het betreft hier echter een louter blote bewering die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Over uw verklaring dat u niet goed wist wat u moest doen en daarom midden in de nacht naar de politieagent belde die uw klacht behandelde in plaats van naar de noodcentrale (CGVS, p. 18), dient opgemerkt te worden dat de politieagent enkel de eerste keer opnam en het opmerkelijk is dat u geen andere pogingen heeft ondernomen om de hulpdiensten te bereiken toen u merkte dat die agent zijn telefoon niet meer opnam en de door hem beloofde hulp uitbleef (CGVS, p. 14). Wat betreft de inbraakpoging in het huis van uw moeder in het departement Santa Ana stelt u dan weer dat er in de nacht van 28 op 29 september 2019 individuen probeerden om de poort te forceren, maar zij daar niet in slaagden omdat de poort nogal luidruchtig is, waardoor deze poging snel werd opgegeven (CGVS, p. 20). Het CGVS acht het echter ongeloofwaardig dat indien iemand uw woning werkelijk wilde binnendringen om u te vervolgen, deze dit zou staken omdat de poort veel lawaai maakt. Ook is het vreemd dat u het exacte adres van het huis van uw moeder in Santa Ana niet kon meedelen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 10), maar u dit wel kon geven aan de politieagent die u op de avond van 28 september 2019 had gebeld om te vragen waar u zich juist bevond (CGVS, p. 14). Wat betreft de stelling dat u het adres op dat moment kon aflezen van een document (verzoekschrift RvV, punt II.1.3), dient opgemerkt te worden dat het hier een blote bewering betreft die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van concrete elementen.

Over uw verklaringen dat er de daaropvolgende maandag en dinsdag opnieuw individuen naar het huis zijn gekomen - ditmaal om te kijken of er iemand aanwezig was, zonder een poging te wagen om binnen te komen (CGVS, p. 20) - dient opgemerkt te worden dat het erg merkwaardig dat de individuen geen nieuwe poging hebben gedaan om uw poort te forceren, gezien deze hen logischerwijze belemmerde om dichterbij het huis te geraken. In deze context dient dan ook gesteld te worden dat het bijzonder vreemd is dat u verklaart dat de mannen toen wel door het venster keken (CGVS, p. 20). Het is immers niet logisch dat men de poort zou proberen te forceren als je zonder meer tot bij het venster geraakt. Ook hebben de individuen het nagelaten om aan te kloppen of om te roepen of er iemand thuis was (CGVS, p. 20). Dit is nochtans vanzelfsprekend het eerste wat men zou doen wanneer iemand op zoek is naar een persoon op zijn eigen adres. Hiermee geconfronteerd reageert u dat deze incidenten zich 's nachts hebben voorgedaan waardoor het donker was, en ze dus waarschijnlijk aannamen dat er niemand thuis was (CGVS, p. 21). Deze repliek houdt echter geen steek daar het geheel onaannemelijk is dat uw vervolgers op dit tijdstip zouden controleren of iemand thuis is, laat staan dat u op dit uur kon zien dat deze mannen buiten stonden.

Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u de inbraak in uw woning in Santa Matilde op 27 september 2019, de poging tot inbraak in Santa Ana, alsook de daaropvolgende twee gelegenheden waarbij men kwam kijken of u thuis was, niet heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans waren dit de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw verhuis naar Santa Ana en uw definitief vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd verklaart u slechts dat u dat toen wel heeft vermeld en dat het u nadien niet is opgevallen dat uw verklaringen daarover niet waren opgenomen in het verslag (CGVS, p. 12). Deze repliek wordt echter niet aanvaard daar dit verslag u bij de DVZ nadien werd voorgelezen en u het vervolgens ter goedkeuring ondertekend heeft. Bovendien stelde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het verslag dat op de DVZ aan u werd voorgelezen correct en volledig was, en gaf u tevens aan dat u het verslag had vertaald (CGVS, p. 3). De blote bewering van uw advocaat dat u bij de DVZ amper de kans kreeg om uw relaas te doen, dat u er telkens werd onderbroken en er u werd meegedeeld dat u op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zitten, waardoor uw advocaat van mening is dat u geen vermeende omissies/tegenstellingen kunnen worden verweten, is bijgevolg geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te weerleggen (verzoekschrift RvV, punt II.1.5).

Inzake het voorval in de week van 19 tot 21 september 2019, waarbij u op straat werd gevolgd door één of twee individuen (CGVS, p. 13, 17), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u doorheen uw verklaringen geenszins heeft kunnen aantonen dat dit voorval gerelateerd is aan de door u verklaarde afpersingen. Er dient immers onderlijnd te worden dat er afgezien van deze achtervolging an sich niets anders werd gezegd of gedaan (CGVS, p. 13, 17). Zelfs indien ervan zou worden uitgegaan dat deze

incidenten aan elkaar gelinkt zouden zijn, dient er gesteld te worden dat het erg bizar is dat deze achtervolging zonder meer werd gestaakt aan de ingang van de kolonie Santa Matilde (CGVS, p. 17), waar u immers woonachtig was (CGVS, p. 4).

Uit uw verklaringen voor het CGVS vallen verder geen concrete – geloofwaardige – aanwijzingen af te leiden die erop zouden wijzen dat u nu nog steeds zou worden gezocht door uw afpersers. Er dient opgemerkt te worden dat ondanks het gegeven dat u wel nog contact heeft met uw moeder en uw broer (CGVS, p. 14), u niet kan meedelen wanneer uw afpersers voor het laatst naar uw woning zijn gekomen (CGVS, p. 19). U verklaart bovendien dat wanneer uw familie zegt dat u er niet bent, de mensen die naar u komen vragen zonder meer terug weggaan (CGVS, p. 19). Daarbij dient tevens opgemerkt te worden dat het geen steek houdt dat er bij uw moeder en uw broer in Santa Ana nog steeds personen langskomen om naar u te vragen en zij iedere maand brieven krijgen van uw afpersers (CGVS, p. 9), die zich reeds sinds 16 september 2019 onafgebroken zouden bezig houden met deze vruchteloze onderneming. Nog opmerkelijker in deze context is de plotse alternatie in de modus operandi van uw afpersers, die aanvankelijk op een halve maand tijd twee inbraakpogingen ondernamen, maar zich daarna strikt hebben beperkt tot schriftelijke bedreigingen. Wat betreft de kopie van een foto waarop een poort te zien is waar brieven voor liggen (document, 10), dient overigens gewezen te worden op het feit dat dit fotografisch materiaal an sich geen reële bewijswaarde heeft. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie bieden privé-foto's immers geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ondanks uw verklaarde vrees voor het leven van uw moeder en uw broer (CGVS, p. 15), dient opgemerkt te worden dat het – in het licht van al het bovenstaande – geenszins getuigt van een ernstige vrees dat uw moeder en broer tegenwoordig nog steeds woonachtig zijn in het huis van uw moeder in Santa Ana. Hiermee geconfronteerd stelt u dat zij geen andere keus hebben dan daar te wonen (CGVS, p. 19). Deze uitleg wordt niet aanvaard daar u verklaart zij het huis in Santa Matilde hebben verkocht (CGVS, p. 10, 11), hetgeen een substantieel inkomen ten gevolge van deze verkoop impliceert. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat u geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd door uw vermeende afpersers.

Er kan volledigheidshalve nog geconstateerd worden dat uw profiel als bankbediende op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft kunnen maken.

Het rapport van UK Home Office "Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs" van januari 2021, waarin gesteld wordt dat de politie in El Salvador wordt geïnfiltrerd door de bendes en dat door uw raadsman toevoegde aan zijn verzoekschrift om uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtmotieven te staven, werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen aangezien uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de bende niet geloofwaardig zijn gebleken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/>

files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De bundel kopieën die u neerlegde (document 6), bevat namelijk

louter een aantal links en korte berichten op sociale media over een aantal geïsoleerde incidenten in de buurt van Mejicanos, in San Salvador.

De overige door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Immers, uw paspoort, rijbewijs en identiteitskaart bevatten enkel gegevens over uw identiteit, die vooralsnog niet in vraag wordt gesteld. Het reservatiedocument van uw vliegtuigtickets bevat enkel gegevens over uw reisroute. De twee bundels met bankafschriften geven tenslotte informatie over de financiële verrichtingen van respectievelijk u en uw moeder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel *“El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“El Salvador gang violence ms 13 nation held hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019. Verzoeker merkt nog op dat hij door de coronacrisis niet enkel geconfronteerd zal worden door bendes die hem afpersen, maar ook dat hij geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien hij besmet geraakt met de ziekte.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stavingstukken:

- Een uittreksel uit het rapport *“Country Policy and Information Note”* van UK Home Office van januari 2021 (stuk 3) en
- Een uittreksel uit *“Nansen Note 2021/3”* (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar El Salvador te vrezen dat hij, zijn moeder en zijn broer zullen worden vermoord door zijn afpersers. Deze afpersers zouden verzoeker vanaf 16

september 2019 gevraagd hebben om gegevens van klanten van de bank waarvoor hij werkte over te maken of anders wekelijks 500 dollar te betalen, waar verzoeker niet op zou zijn ingegaan.

2.3.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal op 25 maart 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 258 146 van 13 juli 2021 vernietigde de Raad evenwel deze beslissing. Dit omdat de documenten die door verzoeker werden voorgelegd in het kader van de administratieve procedure niet in het administratief dossier terug te vinden waren. Doordat het administratief dossier onzorgvuldig was samengesteld, verkeerde de Raad in de onmogelijkheid om de evaluatie die de commissaris-generaal van deze documenten heeft gemaakt te controleren, evenals de conclusies die hij hieruit heeft getrokken.

Er kan worden vastgesteld dat het administratief dossier thans de documenten bevat die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn asielaanspraak (administratief dossier, stuk 5, map 'Documenten').

2.3.3.3. Op 25 oktober 2021 nam de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker vervolgens de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit om volgende redenen:

(i) verzoekers verklaringen op het CGVS zijn tegenstrijdig met de door hem neergelegde klacht die hij indiende bij de politie in El Salvador, met name met betrekking tot het feit of de afpersers al dan niet onmiddellijk zouden hebben vermeld dat hij hen wekelijks 500 dollar zou moeten betalen als hij naliet om de gegevens van klanten door te geven en aangaande het feit of de afpersers concrete informatie wilden;

(ii) er moet worden opgemerkt dat het verslag van de klacht die verzoeker indiende bij de politie geen enkel begin van bewijs vormt van de door hem voorgehouden bedreigingen nu zij immers louter de weergave van zijn eigen verklaringen omvat;

(iii) de *modus operandi* van de afpersers is volstrekt bizar waar zij in de afpersingsbrieven nalieten duidelijkheid te verschaffen over de identiteit, of hoeveelheid van klanten over wie ze precies informatie wilden en wat voor informatie ze precies in handen wilden krijgen, alsook waar niet werd gecommuniceerd op welke dag of om welk uur verzoeker de informatie moest achterlaten onder de voetgangersbrug;

(iv) wat betreft de timing van de door verzoeker voorgehouden feiten is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat verzoeker, die reeds sinds 2001 woonachtig was in de kolonie Santa Matilde, al 12 jaar bij de bank werkte en zich op werkdagen te voet in werkkleding naar zijn werk verplaatste waarbij hij het territorium van de bende 18 doorkruiste, pas in september 2019 voor het eerst werd afgeperst en zijn verklaringen in dit verband zijn puur speculatief;

(v) deze niet-aannemelijke omstandigheden zetten zich voort wat betreft de door verzoeker voorgehouden inbraak. Wat betreft het eerste voorval met inbraakpoging in verzoekers huis in Santa Matilde moet worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat de inbrekers erin slaagden binnen te breken in de woning maar niet capabel waren om de binnendeur te openen van de kamer waar hij zich had opgesloten ondanks dat zij 30-45 minuten in zijn huis bleven. In deze tijdspanne werd er evenzeer niets gestolen en werd er niets gecommuniceerd naar verzoeker of zijn familie. Verzoekers blote bewering dat zijn moeder metalen binnendeuren had laten installeren kan geen afbreuk doen aan de niet-aannemelijkheid van de geschetste gang van zaken. Ook de vaststelling dat verzoeker geen andere poging ondernam om de hulpdiensten te bereiken toen hij merkte dat de politieagent zijn telefoon niet meer opnam en de door hem beloofde hulp uitbleef, komt ongeloofwaardig voor;

(vi) wat betreft de inbraakpoging in het huis van verzoekers moeder in Santa Ana is het ongeloofwaardig dat indien iemand de woning werkelijk wilde binnendringen om verzoeker te vervolgen, deze dit zou staken omdat de poort veel lawaai maakt; het is ook vreemd dat verzoeker het exacte adres van het huis van zijn moeder niet kon meedelen aan het CGVS, maar hij dit wel kon aan de politieagent die hij op de avond van 28 september 2019 zou hebben gebeld;

(vii) verzoekers verklaringen dat er opnieuw individuen naar het huis zouden zijn gekomen om te kijken of er iemand aanwezig was eveneens ongeloofwaardig zijn, nu het niet aannemelijk is dat de individuen geen nieuwe poging hebben gedaan om de poort te forceren, zijn verklaring dat ze door het raam keken of er iemand was haaks staat op het feit dat zij een poort zouden hebben moeten forceren om dichterbij het huis te komen en het niet logisch is dat de individuen hebben nagelaten om aan te kloppen of om te roepen of er iemand thuis was en verzoekers verklaring dat dit 's nachts gebeurde niet kan overtuigen nu het onaannemelijk is dat zijn vervolgers op dergelijk tijdstip zouden controleren of er iemand thuis is, laat staan dat verzoeker op dat uur kon zien dat deze mannen buiten stonden;

(viii) verzoeker heeft de inbraak in zijn woning in Santa Matilde op 27 september 2019, de poging tot inbraak in Santa Ana, alsook de daaropvolgende twee gelegenheden waarbij men kwam kijken of hij thuis was, niet laten optekenen op de Dienst Vreemdelingenzaken;

(ix) inzake het voorval in de week van 19 tot 21 september 2019 moet worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geenszins heeft kunnen aantonen dat dit voorval gerelateerd is aan de door hem verklaarde afpersingen en het hoe dan ook erg bizar is dat deze achtervolging zonder meer werd gestaakt aan de ingang van de kolonie Santa Matilde, waar verzoeker immers woonachtig was;

(x) uit verzoekers verklaringen op het CGVS vallen verder geen concrete, geloofwaardige aanwijzingen af te leiden die erop zouden wijzen dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door zijn afpersers; de kopie van een foto waarop een poort te zien is waar brieven voorliggen heeft *an sich* geen reële bewijswaarde doordat door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bestaat over de authenticiteit van wat er op de privé-foto wordt afgebeeld en het getuigt geenszins van een ernstige vrees dat verzoekers moeder en broer tegenwoordig nog steeds woonachtig zijn in het huis van zijn moeder in Santa Ana;

(xi) verzoekers profiel als bankbediende volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en verzoeker slaagt er niet in om dergelijke vrees of risico *in concreto* aan te tonen;

(xii) wat betreft het rapport van UK Home Office "*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*" van januari 2021 moet worden opgemerkt dat dit geen ander licht werpt op verzoekers verzoek om internationale bescherming aangezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn persoonlijke problemen met de bende niet geloofwaardig blijken;

(xiii) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(xiv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(xv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(xvi) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen, meer bepaald de bedreigingen van afpersers die van hem eisten dat hij informatie zou geven over klanten dan wel dat hij wekelijks 500 dollar zou betalen, geen geloof kan worden gehecht.

2.3.3.5.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op het CGVS, op verschillende punten tegenstrijdig en inconsistent zijn met de klacht die hij indiende bij de politie in El Salvador. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "*In de eerste plaats dienen de volgende tegenstrijdigheden aangekaart te*

worden tussen uw verklaringen op het CGVS en de door u neergelegde klacht die u indiende bij de politie in El Salvador (document 4). Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat in de eerste brief die u kreeg van uw afpersers, zij meteen stelden dat als u de informatie niet zou geven, u hen wekelijks 500 dollar zou moeten betalen (CGVS, p. 16). In de klacht die u neerlegde bij de politie liet u daarentegen noteren dat deze 500 dollar voor het eerst werd vermeld in de derde afpersingsbrief (document 4). Inzake de stelling in het verzoekschrift dat uw advocaat overmaakte aan de RvV, met name dat u verkeerd begrepen zou zijn op het CGVS (verzoekschrift RvV, punt II.1.1), dient vastgesteld te worden dat het hier gaat om een *post factum* repliek. Bovendien is het erg opmerkelijk dat uw advocaat in zijn email dd. 11 februari 2021, waarin hij zijn opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud formuleerde, nergens heeft vermeld dat er zich een misverstand had voorgedaan toen u werd bevestigd over de inhoud van de bewuste brieven. Verder stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw afpersers concrete informatie wilden over de klanten van de bank waarvoor u werkte, zoals volledige namen, telefoonnummers, adressen, DUI's, en NIT's (CGVS, p. 15). Er dient evenwel opgemerkt worden dat uw afpersers nergens zoiets vermeldden in de brieven die u neerlegde op het CGVS (document 4). Het is dan ook geenszins duidelijk hoe u wist dat uw afpersers naar die concrete informatie op zoek waren. Ook in uw klacht bij de politie heeft u immers nergens aangegeven welke concrete informatie uw afpersers precies van u verlangden. Volledigheidshalve moet nog worden opgemerkt dat het door u neergelegde verslag van de klacht die u indiende bij de politie geen enkel begin van bewijs vormt voor de door u voorgehouden bedreigingen. Het is immers louter de weergave van uw eigen verklaringen.”

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij op het CGVS verkeerd begrepen is en benadrukt dat er pas in de derde dreigbrief werd gevraagd om 500 dollar te betalen. Hij hekelt tevens dat de commissaris-generaal oordeelt dat hij zich zou bedienen van een *post factum* repliek nu hij gewoon een uitleg geeft en het argument van de commissaris-generaal weerlegt. De Raad benadrukt dat verzoeker op 5 februari 2021 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd bezorgd en zijn advocaat in het kader hiervan op 11 februari 2021 slechts één opmerking formuleerde aangaande de inhoud van deze notities, meer bepaald dat hij tot september 2018 en niet tot december 2018 gewoon heeft in de Calle C. M.. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker, overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de overige inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 februari 2021. Het *post factum* aanvoeren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde zaken of gebeurtenissen niet correct zouden zijn genoteerd en/of er zich misverstanden zouden hebben voorgedaan tijdens dit persoonlijk onderhoud is dan ook, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift, niet ernstig. Door in het verzoekschrift te blijven volhouden dat hij fout begrepen werd op het CGVS en te poneren dat de gegevens uit de klacht – met name dat er hem pas in de derde dreigbrief werd gevraagd naar 500 dollar per week indien hij de gevraagde gegevens niet overmaakte – slaagt verzoeker er dan ook geenszins in om de vastgestelde tegenstrijdigheid toe te dekken.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij niet begrijpt waarom de commissaris-generaal voorhoudt dat hij niet zou hebben geconcretiseerd welke informatie de bendeleden precies van hem verwachtten, dat immers duidelijk is dat het ging om telefoonnummers, adressen, DUI's en NIT's van klanten. Hij merkt in dit verband tevens op dat het niet hoeft te verbazen dat de politieklacht geen gedetailleerd verslag bevat nu de politie niet enkel erg corrupt is en banden heeft met bendeleden, maar zij ook amper werk steekt in het noteren van een klacht en de politie slachtoffers niet hoort. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met deze argumentatie in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bijbrengt om de vaststelling dat nergens in de dreigbrieven die hij voorlegt, wordt verduidelijkt welke concrete informatie zijn afpersers precies van hem zouden hebben verlangd en het bijgevolg niet duidelijk is hoe verzoeker dan precies wist over welke informatie het ging, te verklaren of te weerleggen.

2.3.3.5.2. De commissaris-generaal considereert voorts pertinent dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker geschetste *modus operandi* van zijn afpersers. Zo is het immers niet aannemelijk dat verzoekers afpersers het in hun instructies in de dreigbrieven nalieten duidelijkheid te verschaffen over de identiteit en/of hoeveelheid van klanten over wie ze precies informatie wilden en wat voor informatie ze precies in handen wilden krijgen, noch dat zij niet communiceerden op welke dag en/of om welk uur verzoeker de informatie moest achterlaten onder de voetgangersbrug (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 16). Het is immers niet geloofwaardig dat zij continu op wacht zouden hebben gestaan tot verzoeker uiteindelijk de informatie naar hen zou brengen.

Verder doet ook de vaststelling dat verzoeker reeds sinds 2001 in de kolonie Santa Matilde woonde (administratief dossier, CGVS, p. 4), al 12 jaar bij de bank werkte en zich op werkdagen daarbij telkens te voet in zijn werkuniform zou hebben verplaatst tussen zijn woon- en werkplaats waarbij hij het territorium van de bende 18 doorkruiste (*ibid.*, p. 5), doch hij slechts in september voor het eerst werd afgeperst, wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoekers verklaring dat de gangsters of bendeleden zich ophielden rond een benzinstation op zijn route en zij aan informatie zijn geraakt over zijn inkomen (*ibid.*, p. 16) is louter speculatief.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij enkel kan vertellen wat hem is overkomen en hij niet in handen heeft hoe bendes te werk gaan en/of waarom hij pas in 2019 problemen begon te krijgen en het niet is omdat de commissaris-generaal iets "bizar" vindt dat de feiten zich niet zo zouden hebben voorgedaan, of dit een reden vormt om zijn relaas in twijfel te trekken, dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming *in casu* heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

2.3.3.5.3. In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt als volgt: *"Een voortzetting van deze niet-aannemelijke omstandigheden, kan eveneens worden teruggevonden bij de door u voorgehouden inbraak in uw huis in Santa Matilde, en de inbraakpoging in het huis van uw moeder in Santa Ana. Wat betreft dit eerste voorval verklaart u dat de inbrekers erin slaagden binnen te breken in uw woning, maar niet capabel waren om de binnendeur te openen van de kamer waar u zich had opgesloten (CGVS, p. 17), ondanks dat zij 30 tot 45 minuten in uw huis bleven (CGVS, p. 18). In deze tijdsperiode werd er evenzeer niets gestolen (CGVS, p. 17), en werd er niets gecommuniceerd naar u of uw familie (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met deze bizarre omstandigheden geeft u aan dat de inbrekers er niet in zijn geslaagd binnen te komen in de kamer waar u zich had verschanst doordat uw moeder metalen binnendeuren had laten installeren (CGVS, p. 18), en zij de buitendeur van een lichter materiaal had laten vervaardigen omdat deze anders te zwaar zou zijn, en daardoor niet gemakkelijk te openen zou zijn (CGVS, p. 21). Het betreft hier echter een louter blote bewering die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Over uw verklaring dat u niet goed wist wat u moest doen en daarom midden in de nacht naar de politieagent belde die uw klacht behandelde in plaats van naar de noodcentrale (CGVS, p. 18), dient opgemerkt te worden dat de politieagent enkel de eerste keer opnam en het opmerkelijk is dat u geen andere pogingen heeft ondernomen om de hulpdiensten te bereiken toen u merkte dat die agent zijn telefoon niet meer opnam en de door hem beloofde hulp uitbleef (CGVS, p. 14). Wat betreft de inbraakpoging in het huis van uw moeder in het departement Santa Ana stelt u dan weer dat er in de nacht van 28 op 29 september 2019 individuen probeerden om de poort te forceren, maar zij daar niet in slaagden omdat de poort nogal luidruchtig is, waardoor deze poging snel werd opgegeven (CGVS, p. 20). Het CGVS acht het echter ongeloofwaardig dat indien iemand uw woning werkelijk wilde binnendringen om u te vervolgen, deze dit zou staken omdat de poort veel lawaai maakt. Ook is het vreemd dat u het exacte adres van het huis van uw moeder in Santa Ana niet kon meedelen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 10), maar u dit wel kon geven aan de politieagent die u op de avond van 28 september 2019 had gebeld om te vragen waar u zich juist bevond (CGVS, p. 14). Wat betreft de stelling dat u het adres op dat moment kon aflezen van een document (verzoekschrift RvV, punt II.1.3), dient opgemerkt te worden dat het hier een blote bewering betreft die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van concrete elementen.*

Over uw verklaringen dat er de daaropvolgende maandag en dinsdag opnieuw individuen naar het huis zijn gekomen - ditmaal om te kijken of er iemand aanwezig was, zonder een poging te wagen om binnen te komen (CGVS, p. 20) - dient opgemerkt te worden dat het erg merkwaardig dat de individuen geen nieuwe poging hebben gedaan om uw poort te forceren, gezien deze hen logischerwijze belemmerde om dichterbij het huis te geraken. In deze context dient dan ook gesteld te worden dat het bijzonder vreemd is dat u verklaart dat de mannen toen wel door het venster keken (CGVS, p. 20). Het is immers niet logisch dat men de poort zou proberen te forceren als je zonder meer tot bij het venster geraakt. Ook hebben de individuen het nagelaten om aan te kloppen of om te roepen of er iemand thuis was (CGVS, p. 20). Dit is nochtans vanzelfsprekend het eerste wat men zou doen wanneer iemand op zoek is naar een persoon op zijn eigen adres. Hiermee geconfronteerd reageert u dat deze incidenten zich 's nachts hebben voorgedaan waardoor het donker was, en ze dus waarschijnlijk aannamen dat er

niemand thuis was (CGVS, p. 21). Deze repliek houdt echter geen steek daar het geheel onaannemelijk is dat uw vervolgers op dit tijdstip zouden controleren of iemand thuis is, laat staan dat u op dit uur kon zien dat deze mannen buiten stonden.

Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u de inbraak in uw woning in Santa Matilde op 27 september 2019, de poging tot inbraak in Santa Ana, alsook de daaropvolgende twee gelegenheden waarbij men kwam kijken of u thuis was, niet heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans waren dit de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw verhuis naar Santa Ana en uw definitief vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd verklaart u slechts dat u dat toen wel heeft vermeld en dat het u nadien niet is opgevallen dat uw verklaringen daarover niet waren opgenomen in het verslag (CGVS, p. 12). Deze repliek wordt echter niet aanvaard daar dit verslag u bij de DVZ nadien werd voorgelezen en u het vervolgens ter goedkeuring ondertekend heeft. Bovendien stelde u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het verslag dat op de DVZ aan u werd voorgelezen correct en volledig was, en gaf u tevens aan dat u het verslag had vertaald (CGVS, p. 3). De blote bewering van uw advocaat dat u bij de DVZ amper de kans kreeg om uw relaas te doen, dat u er telkens werd onderbroken en er u werd meegedeeld dat u op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zitten, waardoor uw advocaat van mening is dat u geen vermeende omissies/tegenstellingen kunnen worden verweten, is bijgevolg geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te weerleggen (verzoekschrift RvV, punt II.1.5)."

Aangaande de vaststelling dat verzoeker het exacte adres van de woning van zijn moeder niet kent, merkt hij in het verzoekschrift op dat hij er amper 2 dagen heeft verbleven en dat hij – toen de politieagent belde – bij zijn moeder thuis was zodat hij kon aflezen van een document dat daar lag. Hij hekelt dat dit geen blote bewering betreft, doch wel de waarheid is. De Raad merkt op dat verzoeker zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing. Er dient in dit verband nog op te worden gewezen dat verzoekers verklaringen op het CGVS over deze woning in Santa Ana hoe dan ook niet erg aannemelijk voorkomen. Zo verklaart hij immers dat hij het adres van deze woning niet kent omdat hij niet op de hoogte was van het feit dat zijn moeder een andere woning had, hetgeen niet aannemelijk is nu verzoeker verklaart dat hij samen met zijn moeder en broer in El Salvador verbleef en zijn moeder toch één keer om de twee of drie maanden naar het huis ging (administratief dossier, CGVS, p. 10). In zoverre verzoeker hierop opmerkt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn moeder haar eigen ding doet, beperkt hij zich tot vage en ontwijkende verklaringen die niet kunnen overtuigen (*ibid.*). Dat verzoeker bovendien voorhoudt dat hij, toen hij omwille van zijn problemen van zijn moeder de sleutels kreeg van dit huis in Santa Ana om naar daar te kunnen vluchten, nog steeds niet op de hoogte was van het feit dat het haar huis was en hij zich hierbij ook geen vragen stelde (*ibid.*, p. 10-11), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Zo verklaart verzoeker in het verzoekschrift dan ook dat hij op "een document" dat in het huis lag het adres kon aflezen en zo meedelen aan de politieagent, is het niet aannemelijk dat hij daarbij niet zou hebben opgemerkt dat zijn moeder eigenaar was van de woning. Dit alles ondermijnt dan ook zijn bewering als zou hij tijdens het telefoongesprek met de politieagent het adres hebben kunnen aflezen van een document, hetgeen – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt – wel degelijk een blote bewering betreft.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog beargumenteert dat de commissaris-generaal een subjectieve redenering maakt en zich baseert op zijn "aanvoelen", dient opgemerkt dat hij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker voorts opmerkt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken amper de kans kreeg om zijn relaas te doen, hem geen vermeende omissies/tegenstellingen kunnen worden verweten en hij volhardt in zijn verklaringen zoals gedaan op het CGVS, dient te worden benadrukt dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn

medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou hebben vermeld. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Spaans en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigt verzoeker tevens dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen. Verzoeker merkt daarbij enkel op dat uit het verslag lijkt dat hij in een supermarkt werkte, waarop de *protection officer* aangeeft dat hij heeft gelezen dat verzoeker in een bankkantoor werkte en dus dat hij vermoedt dat dit gegeven in orde is (administratief dossier, CGVS, p. 3). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker niet de kans zou hebben gekregen om alle elementen van zijn asielrelaas kort toe te lichten op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om het gegeven dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de inbraak in zijn woning in Santa Matilde op 27 september 2019, de poging tot inbraak in Santa Ana en de daaropvolgende twee gelegenheden waarbij men kwam kijken of hij thuis was geheel onvermeld liet te verklaren of te weerleggen. Dat verzoeker geen gewag maakte van deze voorgehouden incidenten, ondermijnt derhalve wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.3.5.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) inzake het voorval in de week van 19 tot 21 september 2019 moet worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geenszins heeft kunnen aantonen dat dit voorval gerelateerd is aan de door hem verklaarde afpersingen en het hoe dan ook erg bizar is dat deze achtervolging zonder meer werd gestaakt aan de ingang van de kolonie Santa Matilde, waar verzoeker immers woonachtig was; (ii) uit verzoekers verklaringen op het CGVS verder geen concrete, geloofwaardige aanwijzingen vallen af te leiden die erop zouden wijzen dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door zijn afpersers; de kopie van een foto waarop een poort te zien is waar brieven voorliggen heeft *an sich* geen reële bewijswaarde doordat door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bestaat over de authenticiteit van wat er op de privé-foto wordt afgebeeld en het geenszins getuigt van een ernstige vrees dat verzoekers moeder en broer tegenwoordig nog steeds woonachtig zijn in het huis van zijn moeder in Santa Ana en (iii) verzoekers profiel als bankbediende op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en verzoeker slaagt er niet in om dergelijke vrees of risico *in concreto* aan te tonen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.3.5.5. In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar het rapport van UK Home Office “*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*” van januari 2021 (verzoekschrift, stuk 3), nog aanvoert dat hij trachtte hulp en bescherming te zoeken bij de autoriteiten in zijn land van herkomst maar hier niets mee werd gedaan en hij benadrukt dat de politie geïnfiltreerd wordt door bendes, dient te worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt zijn persoonlijke problemen met afpersers aannemelijk te maken en dit betoog derhalve niet dienstig is.

2.3.3.5.6. Volledigheidshalve – verzoeker heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale

bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kende met afpersers/bendeleden omwille van het feit dat hij geen gegevens van klanten uit de bank zou hebben verstrekt of een wekelijks bedrag van 500 dollar zou hebben betaald. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met afpersers en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.3.5.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar de impact van de coronacrisis en een vrees aanhaalt geen werk te zullen vinden of niet de noodzakelijke medische zorg te kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte, dient te worden opgemerkt dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak *M'bodj* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat hij in El Salvador geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

2.3.3.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om

dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.7. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen stelt de Raad vast dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van zijn beweerde problemen met afpersers die van hem informatie zouden hebben willen bekomen van klanten bij de bank waarvoor hij werkte en/of een wekelijks bedrag van 500 dollar. Het betoog dat bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld, waartoe verzoeker citeert uit het aan het verzoekschrift gevoegde rapport “*Nansen 2021/3*” (verzoekschrift, stuk 4), kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen *“hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019 en bijgevolg van oudere datum zijn dan de informatie die de commissaris-generaal aanhaalt in zijn bestreden beslissing, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is en van zijn vertrouwenspersoon. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET